

De Hilarische Historie van een Herrenhaus

Rutger Willem Weemhoff

De Hilarische Historie van een Herrenhaus

novelle

door

Rutger Willem Weemhoff

Curriculum Vitae Rutger Willem Weemhoff

Weemhoff ziet zichzelf als een duivelskunstenaar.

Na zijn klassieke opleiding aan het gymnasium in Voorburg en de Toneelschool te Amsterdam, betrad Rutger Willem Weemhoff begin jaren zeventig de planken.

Acteur

Als jong acteur speelde hij bij gezelschappen als *Toneelgroep Centrum* en *Poëzie Hardop* en baande zich allengs een eigen weg in theaterland. In 1977 pionierde hij in eigen beheer met de solovoorstelling *De Jongste Dag*, een succesvolle vernieuwende muziektheaterproductie, die in Nederland echt opzien baarde. Zo speelde hij daarin voor het eerst in NL een *draaqueen*. Enkele jaren later richtte hij zijn eigen theatergroep op: *Toneelgroep Acht Oktober*, waarmee hij het theater tot dichtbij de mensen bracht, in een tent in een nieuwbouwwijk, of soms gewoon op het biljart in een lokaal café.

Op televisie liet hij eveneens zijn sporen na: van politieke satirische producties met zijn eigen *Videotheater* op de Amsterdamse kabel (Lubbers!), tot aansprekende rollen bij de landelijke televisie in o.a. *Titaantjes*, *Dubbelleven*,

Vrouwenvleugel en *Goudkust*, waarna hij nationale bekendheid verwierf in de rol van *Bad Guy*, magnaat Henri van Cloppenburg.

Regisseur

Hij maakte in de jaren '80 als schrijver/ regisseur een drietal door hem zelf geschreven televisiedrama producties voor de NOS televisie:

De Werking, Dansen wij vanavond, Ondergangen.
Te zien via links achterin. Daar treft u nog veel meer links naar diverse multimediale producties van de auteur.

Cultuurfilosoof

Weemhoff is echter méér: hij is ook een denker. In de jaren '80 volgde hij een deelstudie *filosofie* aan de Universiteit van A'dam.

Zijn boek *FilosofievandeDood.nl* trok de aandacht van *Filosofie Magazine*, dat hem interviewde in 2002 als '*filosoof van de dood*'.

Zijn levensmotto, met een knipoog:

*'Filosofie van de Dood, da's pas leven!
Ik sterf, dus ik ben (niet).'*

Auteur

Als *auteur* is hij onvermoeibaar. Hij schreef diverse romans, korte verhalen, filosofische traktaten en essays, toneelstukken, filmscenario's en poëzie.

En talloze blogs! Zijn oeuvre is veelzijdig, eigenzinnig, doordrenkt van humor, ernst en intellect: <https://www.uitgeverijpartout.nl/blog>

Om dit alles onafhankelijk en onder eigen vaandel uit te dragen, richtte hij al in 2005 zijn eigen ideële uitgeverij op:

[UitgeverijPartout.nl](https://www.uitgeverijpartout.nl)

Partout is overal !!

contact: info@uitgeverijpartout.nl

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd zonder nadrukkelijke toestemming van de uitgever. De Hilarische Historie van een Herrenhaus is een novelle, een gratis 'telefoonboekje' dat zich, - dankzij de korte hoofdstukjes, makkelijk laat lezen. Het is bedoeld als promo om te downloaden op uw mobiel of iPad, laptop e.d. en is ook als boek verkrijgbaar op de website: : ISBN: 9789465111223

<https://www.uitgeverijpartout.nl/product/18990533/de-oerhoer>

Behalve deze novelle treft u achterin nog tal van YouTube links naar het multimediale werk van de auteur en een uitgebreide bibliografie van diens complete oeuvre.

Iedere gelijkenis van de personages met ware personen, dan wel met ware gebeurtenissen, wordt door de auteur nadrukkelijk uitgesloten. Deze roman is volstrekt fictioneel.

Copyrights: Uitgeverij Partout Amsterdam 2010

Geld stinkt niet

De Hilarische Historie van een Herrenhaus

Opgemaakt te Kroppenstedt in Saksen-Anhalt juni 2024

Rutger Willem Weemhoff

Inleiding Het is een fijne dag, de zon buiten niet te warm en binnen hier is het wel zo aangenaam, dat ik mij er eindelijk eens toe gezet heb om het verhaal van ons Herrenhaus vast te leggen. Het is een vrij unieke geschiedenis, vermoed ik zelf, dus heel benieuwd of u mij na lezing hierin gelijk gaat geven. Het begon ermee, dat ik als pater familias van een familie met vier zoons en hun partners en kinderen hen allen heel graag iets substantieels wilde nalaten. Daarnaast wilde ik met mijn partner, Tineke C., onze laatste dagen graag slijten in een fijn buitenverblijf, ditmaal bij voorkeur niet te ver van de stad Amsterdam, onze beider grote liefde. Wij hebben gedurende ons hele leven alle mogelijke daken boven ons hoofd gehad van de talloze objecten die we steeds volledig restaureerden en weer doorverkochten, als een kostbaar schilderij, vaak fraai gelegen en volledig ingericht. Of het nu om een stadsverdieping, boerderij in het buitengebied, een oud stoomgemaal of om een kasteel ging, wij wisten als *artisans* daar telkens iets speciaals van te maken. Niet alleen in Nederland, ook in tal van andere Europese landen. Zo gingen wij als grootvorsten door het leven met onze jongens. Het moment van aankoop van het *Herrenhaus* speelde zich af na een bijzonder turbulente periode in mijn leven. Door een auto-immuun ziekte getroffen, moest ik in die tijd helaas mijn beroep als acteur eraan geven. Ik had dag en

nacht onhoudbare pijnen vanwege slecht, of zelfs geheel ontbrekend kraakbeen in mijn gewrichten. Talloze operaties leidden tot de implantatie van diverse protheses: eerst mijn zwaar versleten heupen en later mijn knieën werden geleidelijk stuk voor stuk vervangen. Tussendoor werd ik wegens prostaatkanker chirurgisch nog even flink te pakken genomen. Al met al leidde dit tot een bijna onhoudbare hoeveelheid fysieke problemen, vooral ook vanwege mijn totaal versleten rug. Ik heb in die tijd een poging gedaan mijzelf van kant te maken, ik wilde ontsnappen aan de hel waarin ik leefde. Ik slikte een beker die bol stond van een bulk aan pillen, waarmee je, - zo dacht ik, een olifant kon doden. Mijn vrouw vond mij echter bijtijds, diep in coma. Na een paar dagen ontwaakte ik alsnog in een Grieks ziekenhuis, waar de dokter mij doordringend aankeek en als eerste zei:

Dear Sir, congratulations, you have a very strong heart.

Door dit alles gealarmeerd heeft een neurochirurg toen, - eenmaal retour in NL, een zogeheten neuromodulator bovenin de rug vlakbij mijn ruggenmerg geplaatst, een strip met elektrodes die via draden door mijn aderen zit aangesloten op een kleine accu, die bij mijn bil op mijn bekkenbot gemonteerd zit. Dit, om de ergste pijnprikkels te onderdrukken met een constante stroom kleine

schokjes. Ik heb dankzij deze ingreep ca 40% reductie van mijn pijn. Hieperdepiep!

Ik vertel u dit allemaal omdat ik na dit alles niet alleen fysiek, maar ook mentaal totaal binnenste buiten was gekeerd. Filosofie van de dood had altijd al een (theoretische) rol gespeeld in mijn leven, nu had ik inmiddels ook daadwerkelijk recht van spreken. En zo, al dubbend over mijn eindigheid, kwam ik op dat idee om iets speciaals na te laten.

Er speelde echter nog iets mee! Ik was zo door de wol geverfd als eeuwige doener, als *all round* restaurateur van al die prachtobjecten, dat ik mij, - inmiddels fysiek in alle opzichten een wrak, afvroeg of ik niet toch nog één keer..enfin, u raadt het al: het bloed kroop waar het niet gaan kan. Ik mocht van de behandelende genezerikken nog maar maximaal 1 kg, één pak suiker tillen. Ik moest en zou echter nog een allerlaatste keer een of ander barrel renoveren. Ik wilde nog een laatste maal schitteren, linksom of rechtsom. Zo'n barrel vond ik al snel: een advertentie voor een groot monumentaal HERRENHAUS met bijhuis, voor de liefhebber, geheel en al te renoveren, nota bene: in Duitsland. De prijs? Die bedroeg slechts 35K! Oftewel: €35.000.- Op 495km vanaf Utrecht! In mijn hoofd begon het biedproces al te ratelen. De familievergadering, door mij in ijlt tempo bijeengeroepen om dit door mij zo doorwrochte

plan te bespreken, verliep nogal *rumoerig*, - als ik het zo voor u, - toegegeven, ietwat eufemistisch, mag formuleren?

Mijn echtgenote riep: *'Ik ga niet, niet naar Moffrika!'*
Mijn zoons schreeuwden, onder meer, - dat ik *'knettergek'* was, *'niet goed bij mijn hoofd'*, *'he-le-maal van het padje'* –
ik gaf hen eerst natuurlijk groot gelijk, maarre..

En toen hield ik vervolgens mijn hele kulverhaal, dat ik hen *iets moois* wilde nalaten, etc. Prompt weigerden zij bij voorbaat eenvoudigweg welke erfenis dan ook! Unaniem! Ik moest alle zeilen bijzetten, tenslotte gaf ik aan dat het een *therapeutisch* project voor me was, om te ontdekken of ik toch nog iets voor elkaar zou weten te boksen, ondanks alles wat er inmiddels gebeurd was. Dit begon wel erg naar emotionele chantage te stinken, soit..En het geld, eh..ja, dat moest en zou er komen.

DAAR ZOU IK ZELF VOOR ZORGEN. Hun spaarpotten waren veilig, kome wat komt, ik stak een zwerende vinger op, die enigszins bibberde. Nu moet u weten dat we het in die tijd inmiddels ook nog eens financieel erg moeilijk hadden gekregen. Ooit miljonair, zat ik nu volledig aan de grond. Ik moest plechtig beloven dat er geen bakken met geld geleend behoeften te worden, ook niet bij banken. Sowieso had ik alle banken in

NL wel zo'n beetje versleten. Ik kreeg altijd ruzie met die gasten omdat ik vond dat zij *mij* nodig hadden en ik toch zeker niet *hen*? Geld? Het slijk der aarde! *

Kortom, hoe nu verder? En garde! Het onmogelijke mogelijk maken! Zoals immer in mijn leven. *Ps: Er stonden nog wel de nodige schulden open, vanzelfsprekend.

Rob, eigenaar, had zelf een eenmans klusbedrijfje, het klikte meteen via de telefoon. We raakten niet uitgepraat over oude huizen en restauraties en we voelden ons binnen de kortste keren maatjes. Ik vond hem een heel fidele kerel en zei hem dat ook. Hij zette op zijn beurt uiteen dat hij gescheiden was en dat hij ooit het Herrenhaus verworven had op een huizenveiling met het plan om er een pleisterplaats voor motorrijders van te maken. Die vertoefden soms in de buurt van het Herrenhaus in een nabijgelegen stadje, alwaar zich een Arena bevond waar regelmatig wedstrijden plaatsvonden. Zonder zijn vrouw zag hij het niet meer zitten om iets met het pand te gaan doen, bovendien wilde zijn vrouw graag de helft van de poen zien na verkoop. Ik knikte meelevend. Ik vroeg Rob naar de verdere specificaties. Een paar dagen later kwam hij aanzetten met een verfrommelde plattegrond (*..de maten kloppen hier en daar niet, het huis is nl. nergens recht*, - aldus Rob) en wat beduimd fotomateriaal.

Het aangeboden object betrof een groot monumentaal object, een zogeheten Herrenhaus. Het lag fraai gesitueerd in het centrum, in een oud historisch stadje, Kroppenstedt, met stadsrechten uit 938, in de Vorharz. Vroeger was dit Herrenhaus onderdeel van een Bauernhof geweest en alleen het Hoofdhuis en een groot Bijhuis (in zeer slechte staat) waren nog intact. Op zowat elke foto ontwaarde ik in het halfdonker een uitpuilende hoeveelheid rotzooi. Ik kwam uit op totaal ca 660m² potentiële woonruimte, met de prachtig gewelfde kelders onder de beide huizen niet meegerekend. Onder de daken op de onafzienbare zolders leken op de laatste foto de lege oppervlaktes op die van kathedralen, zo gigantisch. Ik besloot om een en ander te gaan bezichtigen.

Rob nodigde me uit met hem mee te rijden in zijn klusbus, hij moest er toch een keer zelf ook heen om de schade op te nemen na een akkefietje met de hoofdkraan, die bevroren was geweest: volgens de burens had de kelder metershoog onder water gestaan, de stroomkast was eruit geklapt, hij was er goed ziek van. Ik bedankte hem gretig voor zijn aanbod.

En zo gingen we op een goeie winterse dag samen op weg.

Hoofdstuk 1

Het was hartje winter 2016, het sneeuwde. Overal files en ongelukken onderweg door glijpartijen. Een vrachtwagen lag op zijn kant. Ik zat hoog en pontificaal naast hem en genoot ervan dat ik niet zelf hoefde te rijden. We raakten in een eindeloos gesprek, over van alles en nog wat. Ik besloot om hem te vertellen wat er allemaal met mij gepasseerd was de afgelopen tijd en hij was diep onder de indruk van mijn *spankracht*. Ook mijn poging tot zelfdoding maakte diepe indruk op hem.

De klusbus draaide eindelijk een archaisch pleintje op met stenen kinderhoofdjes. Zuchtend kwam de diesel tot stilstand. Geen mens te zien. Door de natte sneeuw ploeterend liep ik achter Rob aan, die als eerste het Bijhuis opengooide. Het bleek een door de burgemeester dichtgemetselde kast van een huis, dat laatstelijk als een jongerencentrum had gefungeerd. Het Bijhuis viel, - net als het Hoofdhuis, onder Denkmalschutz, maar zag er vreselijk desolaat uit. Alles was zo'n beetje gesloopt, geen enkele deur meer te zien, hier en daar leek het alsof er een bom was gevallen. Het was pikdonker binnen, de hoge hal stonk naar katten. Overal lagen half kapotte materialen, links en rechts lagen aangevreten kledingstukken, lege voedselblikken en talloze lege flessen. Struikelend over de troep bescheen Rob

vlijtig doch vluchtig links en rechts twee zeer hoge ruimtes van elk 10m x 10m. Ik ontwaarde met de grootste moeite in het midden van elke ruimte fraaie gietijzeren pilaren. Prompt viel het kwartje bij mij: *twee ateliers!*

Op een van de muren stond in Gotische letters: *Moes' Taverna*. Iemand had daaronder een levensechte tekening van een soort stripfiguur gemaakt, die volledig uitgeteld helemaal doorgezopen over de bar hing en scheel keek. Overal op de muren zag ik flarden met ongetwijfeld de meest bizarre uiteenlopende vuilspuitende teksten. Boven gekomen via een eeuwenoude eikenhouten trap zonder een spoor van leuning, kwamen we op een overloop, daar zag ik hoe balken en plafonds in de fik hadden gestaan. Na het bevel tot sluiting door de burgemeester was er brandgesticht door de punky pubers, hoe begrijpelijk!

Hoe dan ook, de twee grote ruimtes boven hadden een prachtig uitzicht en er waren nog diverse kleine kamers. Een van die grote kamers was van boven tot onder beschilderd met graffiti, tekeningen en teksten uit de DDR-tijd, het leek wel een museum. Daar ontstond bij mij direct het idee voor de bestemming van dit barrel: '*Kunsthuis*'. In de kelder troffen we uiteindelijk een gemummificeerde kat aan.

Voort ging het, we staken over naar het Hoofdhuis, dat zat van boven tot onder dichtgetimmerd. Voor

de massief houten achterdeur zat een zwaar ijzeren hekwerk, op slot. Rob kreeg het hek met verkleumde vingers maar met moeite open. De zware houten deur erachter gaf zich sneller gewonnen en daar stonden we ineens in de inkomhal. Je stuitte rechtdoor al direct op een muur van witte betonstenen, je kon niet rechtdoor naar de bovenverdieping, daarvoor moest je buiten om! Er waren ooit twee units gemaakt, de beneden- en de bovenverdieping was gescheiden door deze zware betonmuur die in een bunker niet zou misstaan. Desalniettemin verscheen gelijkvloers links en rechts de ene na de andere grote leefruimte in het zwakke licht van de zaklantaarn, schitterend! Zo dwaalden we door de zalen van kamers. Ik ging ergens een hoek om en ontdekte een unit met drie wc's op een rij, twee prachtwastafels, met separaat een douche. Alles fraai betegeld en in goede staat. Bingo! De luxe badkamer zag ik al voor mij, er zou nog prima een bubbelbad bij kunnen.

Rob vertelde dat het pand 15 jaar leeg had gestaan en dat het laatstelijk als *Kindergarten* in gebruik was geweest. De grootste ontdekking was wel dat alle ramen vervangen waren door hardhouten ramen, geheel in stijl met dubbel glas, dat bleek een ongetwijfeld peperduur staaltje van Denkmalschutz te zijn, dat kreeg je alvast allemaal kado: er zaten tientallen van die ramen in het pand. Ook die achterdeur was al door hen

vervangen door eentje van massieve kwaliteit met koperen hang- en sluitwerk, zo was mij al eerder opgevallen.

Buitenom kwamen we door een eeuwenoude poort op het pleintje aan de voorzijde. Hier bevond zich de hoofdingang, met twee openslaande, gebeeldhouwde houten deuren. Op het plein stond in het midden een fraaie grote boom, die *mooi bloesemde*, aldus Rob. In de enorme hal ontdekte ik een vloer met prachtige oude tegels en de hardhouten eiken trap naar boven was zonder meer imposant. Boven gekomen lag er overal zeil uit de DDR-tijd, met daaronder de mooiste oude houten vloeren. Ik zat met de hoeveelheid kamers al snel op tien, en bedacht onder andere een muziekkamer, biljartkamer en bibliotheek voor mijn duizenden boeken op de gigantische overloop. Het was verder boven donker en unheimisch, met veel beschadigde muren, maar wel van leem, met hier en daar nog geschilderde versieringen. Overal authentieke houten deuren die piepten en kraakten.

Het grondstuk bestond aan de voorzijde uit een pleintje met recht van overpad voor maar liefst zes burens. Aan de achterzijde van het Hoofdhuis bevond zich een woest stukje land, met vnl. brandnetels en afgescheiden door een stuk van de oude stadsmuur. Het object keek uit op een Romaanse Kerk uit ca 1000, fraai gerestaureerd met Europees geld. De omgeving was autoluw,

doodstil (- aldus Rob) met een groen parkje. Ik hoorde bij wijze van spreken de duiven al koeren. Stilte, waar vond je die nog? Paradijselijk. Mijn conclusie was: dit Herrenhaus was een ideaal object, ik wist zeker dat ik het aankon om er een bijzonder fraai stadspaleisje van te maken. Ik liet Rob blijken dat ik in eerste instantie al behoorlijk om was. Hij fleurde meteen helemaal op. Ik zag de dollartekentjes al in zijn ogen oplichten. Tjonge, tjonge, wat wilde hij graag van die ouwe meuk af, zoveel was mij wel duidelijk. Nu die prijs nog..eh..tackelen, maar hoe?

Hoofdstuk 2

Ik keek besmuikt naar de melkwitte bolle borsten van de Duitse Dirne die ons met een *big smile* onze reusachtige schnitzels serveerde in het lokale restaurant. Enorme pullen bier hadden we zojuist tot op de bodem leeggedronken. Ik bestelde gretig nieuwe. We waren beiden volledig uitgekakt, dankzij dat helleritje. De troebele drank sloeg ook toe in onze afgematte koppen, nee, helder denken was er niet meer bij.

Ik zal je eerlijk ronduit zeggen, beste Rob, het valt me helemaal niet tegen. Echt niet. Geweldig object. Als ik het evt. koop, mats jij mij natuurlijk tegelijkertijd wel met een zak vol problemen. Maar laat ik vooral beginnen met de positieve punten te benoemen, de ligging is uitstekend en de paar zaken die Denkmalschutz al heeft gerealiseerd, zoals de ramen rondom en de vervanging van de achterdeur, tja, dat scheelt financieel natuurlijk wel iets bij de algehele restauratie.

Ziezo, de enige paar pluspuntjes had ik er maar meteen door gejast. Nu alle kanonnen in stelling brengen om dat wrakke boeltje zoveel mogelijk te bashen.

Ik zeg het je eerlijk, ik ben gek, hartstikke gek om hieraan te beginnen man! Dat Bijhuis alleen al, het is een slooppand, alleen de muren en het dak zijn min of meer ok. Wat een barrel man, niks van waarde, nul, nul, nul. Alleen al die berg grootvuil.

Man, o man, wat een teringzooi. Enne..hoe krijg ik in godesnaam die bedorven kattenlijkenlucht er ooit uit?

Dat het Bijhuis uiteindelijk een fantastisch Kunsthuis zou worden, nadat ik het een paar maanden, wat zeg ik: een paar weken! grondig onder handen had genomen, met als eindresultaat die ook nog eens twee prachtige, want supergrote ateliers, dat alles hield ik natuurlijk wijselijk voor me.

Het Hoofdhuis moet ik he-le-maal strippen en renoveren, Robbie. Om te beginnen is de stroom eruit geklapt. Ok, kan gebeuren, maar dat wordt een heel duur akkefietje. Dan moet het dak worden nagelopen en de goten. Ik moet aan de zuidwestkant de afwatering helemaal vervangen. Alle schoorstenen zijn in slechte staat. Dat wordt acrobatieken met een emmertje cement, ik hoef je niet te vertellen hoe gevaarlijk dat is op mijn leeftijd..maar nu komt het: elke kamer moet ik afbikken en opnieuw hier en daar zelfs met leem gaan lopen stuken, ik mot dat knullige badkamertje vervangen, met die idiote kindercwc'tjes, d'r is geen keuken, ik moet waterleiding helemaal opnieuw aanleggen, ik moet op de bovenverdieping stroom aanleggen, en tenslotte last but, not least: ik moet goddomme in dat veel te grote Herrenhaus op de een of andere manier een godvergeten dure CV gaan aanleggen, kortom, ik ga er zwaar mee de

boot in, Rob, ik meen het, is het niet financieel, dan is het wel fysiek.

Rob hield zich muisstil en keek mij lodderig aan. *Wat heb je ervoor over?* monkelde hij.

13K en om jou een plezier te doen rond ik het af naar boven: 13.5K (€13.500.-) repliceerde ik prompt.

Rob proestte, zijn slok bier kwam mijn richting uit.

Mijn vraagprijs was godbetert 35K..stotterde hij.

Ik zeg je: 13K is genoeg voor het Hoofdhuis, en dat andere barrel is me niks waard, maar ik gun jou ook heus wel wat, dus €13.500.- is een prachtprijs, geloof mij nou maar, sprak ik snel.

Ik wil jou best een heel eind tegemoet komen piepte Robbedoes, 35K was al een hele scherpe vraagprijs, maar goed, ik wil ervan af, ik moet er minimaal 25K voor hebben.

Ik speelde uiterst geloofwaardig enige verontwaardiging:

Rob, laten we het dan helemaal vergeten, zo krijgen we nooit een deal, zeg me nou maar wat je absolute godvergeten bodemprijs is, dan kan ik er serieus over nadenken of en hoe ik jou nog een ietsje-pietsie tegemoet kan komen, ok?

Robbie zag er ineens verslagen en doodmoe uit.

Hij wist dat het wellicht jaren zou duren voordat hij weer iemand had gevonden die er iets in zag en die het geld ervoor over had.

Nou, ok dan. 20K zuchtte hij.

Zuchten kon ik ook. En steunen. En kreunen.

Jongen, je maakt me gek, ik wil dolgraag kopen, maar niet voor dat bedrag. Bedenk eens wat het allemaal gaat kosten om er iets van te maken, bouwmaterialen zijn hartstikke duur momenteel kerel! Vele duizenden eurootjes moet ik ergens vandaan toveren, mind you!

Ik had in de kelders enorme hoeveelheden hout zoals planken en balken en oude lijsten gezien. En ik ging helemaal niets kopen of investeren, want ik had geen rooie cent.

Goed Rob, ik doe een allerlaatste poging, en maak een grote sprong voorwaarts: 15K it is, en geen cent meer.

Rob keek mij meewarig aan.

Ik weet een pensionnetje hier in de buurt, laten we er allebei eerst maar een nachtje over slapen, ok? probeerde hij voorzichtig. Oh nee, ik wist wat er dan ging gebeuren. Bellen met zijn ex, gillen aan de andere kant van de lijn:...*dat het veel te weinig was, laat die lul toch lekker doodvallen met zo'n snert bod.* En ze had gelijk. Dat wist Rob natuurlijk ook wel.

Ik had hem nu eenmaal totaal murw gemaakt, doorpakken dus.

Nee, Rob dan doe ik geen oog dicht.

We zijn allebei opgewonden, laten we er dan maar een punt achter zetten. Ik bied 15K. En geen cent meer. Ziezo, die zat.

Doornbal knipperde even met zijn ogen, hij wankelde, dat voelde ik. Hij was overigens ook een

beetje al te goed voor deze wereld. *Kun je er echt niet nog ietsje meer van maken?*

Mijn god! Die trouwe hondenblik van hem!

Dat kan, maar dan moet ik jou eerst iets opbiechten.

Het was alles of niets, ik voelde het. Ik boog mij voorover naar hem en begon nu snel op hem in te praten.

Rob, eerlijk is eerlijk, maar ik ben hartstikke blut momenteel. Ik heb geen rooie cent, ik verzoek je zelfs vriendelijk om straks ons etentje af te rekenen. Ik zal het je uitleggen. Ik heb dankzij al die fysieke problemen veel geld moeten uitgeven aan genezerikken en deurwaarders, maar we hebben nog wel bezit. Een huissie in Griekenland, vraag ik 125K voor, 'k ben bezig met mensen, maar je weet nooit of dat doorgaat he. Mijn voorstel aan jou is als volgt: ik koop jouw Herrenhuis, we gaan morgen naar de notaris en ik zet mijn handtekening: ben jij van alle ellende af. Ik betaal jou maandelijks een bedrag, totdat ons huis in GR verkocht is. Dan reken ik het restant koopprijs als de wiedeweerga met jou af. Als je hier nu ja op zegt, leg ik er bij voorbaat wat bij en is mijn bod 16K, 16 duzend, dat is echt een supermooie prijs, toch, daar zijn we het over eens. En ik begin meteen met aflossen en zodra ik de Griekse bezittingen heb verkocht krijg jij je poen en worden die maandelijkse betalingen, zijnde aflossingen op de hoofdsom, in mindering

gebracht op de koopsom. Er stonden alweer twee verse pullen bier voor onze neus te schuimen.

Hoeveel zou je me maandelijks dan betalen? fluisterde Rob.

Ik dacht zogenaamd diep na. Ik had hem aan de lijn, nu de buit binnenhalen, voorzichtig.

Met pijn en moeite kan ik wel €200.- per maand missen, is dat ok voor je? Ik zag zijn gezicht van pijn vertrekken. Hij stond duidelijk in een tweestrijd.

Weet je wat, dan maken we er nog iets meer van, zei ik snel, voordat hij kon gaan terugkrabbelen.

De totale koopsom, ik maak er €16.600.- van jongen, hebben we een deal?

Ik tilde snel mijn bierglas op en maakte een uiterst enthousiast proost gebaar.

Ok dan mispelde Robbedoes, terwijl we in één teug onze glazen ledigden.

En zo ging het. De notaris deelde mee even wat tijd nodig te hebben, om de ook voor hem *ietwat merkwaardige* constructie goed op papier te krijgen, binnen een week zou alles in kannen en kruiken zijn.

Ik belde met het thuisfront en kreeg helaas nogal op m'n sodemieter. *Tweehonderd euro per maand? Dat kunnen wij helemaal niet missen, idioot!* schreeuwde mijn echtgenote.

Ik zocht even later Rob op en legde hem uit dat €200.- toch te topzwaar werd en dat mijn vrouw op het punt stond om mij te vermoorden. Mijn zoons

wilden haar daar best wel een handje bij helpen. Onze superdeal stond op het punt als een pudding in elkaar te zakken. Rob keek mij voor zijn doen bepaald dreigend aan, hij kon mij ook wel *wurgen* natuurlijk.

Kan het wat jou betreft ook voor €100.- per maand? smeeke ik Rob, - die ik inmiddels als een vriend beschouwde, zachtjes fluisterend.

Gotogotverdomme siste hij. Het bleef heel lang stil. *Doe dan maar.*

Pas veel later slaagde ik erin om ons huis in Griekenland te verkopen. De kopers hadden wat eigen geld gespaard en bezaten een huis in Haarlem, dat te koop stond. Ik sprak met ze af dat als zij nu €25.000.- aan betaalden en maandelijks €200.-, ik wel wilde wachten op de rest van de koopsom, totdat hun huis in Haarlem verkocht zou zijn.

Er stond 25K als aanbetaling op mijn bankrekening!

Rob kreeg eindelijk prompt het restant van zijn koopsom.

De kopers van het huis in Griekenland kwamen na een jaar of twee van maandelijkse aflossingen ook netjes over de brug met de rest van de koopsom: Haarlem was verkocht. Net op tijd. De banken kregen nog een ton van me.

Aldus is het uiteindelijk geschied, zover was het nu nog niet.

Hoofdstuk 3

Eenmaal terug in Holland bracht ik uitgebreid verslag aan de *famille*. Ik liet vol overtuiging de tientallen foto's zien die ik met mijn mobiel gemaakt had, de huizen waren exterieur geblindeerd dankzij de talloze platen waarmee de ramen dichtgemaakt waren of hier en daar zelfs dichtgemetseld. Het geheel maakte een desolate indruk (het regende de dag van opname), interieur verder nietszeggende plaatjes van donkere hollen van kamers vol met enorme hoeveelheden grootvuil. Mijn echtgenote vond alleen de badkamer min of meer ok. Maar zag zij het goed? Waren dat geen kinderwc'tjes?

We hebben acht kleinkinderen riep ik vol overgave, een steekhoudend argument (nb: ik noemde ze vaak mijn *dreinkinderen*). Mijn zoons twijfelden niet langer en gaven me inmiddels *carte blanche*. Blijkbaar zagen zij in dat mijn goede humeur navenant gestegen was, al naargelang het te verwerven aantal m² bewoonbaar oppervlakte en klussen was nu eenmaal mijn lust en mijn leven. *Ok ouwe, veel succes..!*

Of zou dit project uiteindelijk toch leiden tot mijn dood? dacht ik zelf soms stiekem. Er stod nog steeds een bankschuld open.

Ik begon na te denken over hoe nu verder. We hadden helemaal niets. Geen geld, noch spullen. Als gereedschap had ik hooguit een botte zaag en

een kromme hamer. Het eerste wat ik bedacht was: *gratis op te halen!* Dat was niet alleen een gelijknamige website, ook op bv. Marktplaats kon je gratis shoppen. En er waren heel wat mensen met overtollige spullen die maar wat blij waren als je die kwam ophalen. Ik had dan wel een oude Volvo, maar zag geen verdere mogelijkheid tot vervoer, zonder iets als een aanhangwagen. Wat te doen? Plotseling viel mijn oog op een advertentie:

*Gratis op te halen:
ouder echtpaar biedt aan: een 23 jaar oude Alpenkreuzer, nog steeds in goede en bruikbare staat als kampeerwagentje, inclusief tent, keukentje en alle aanhorigheden. Wij zijn gaarne bereid u instructies te geven hoe een en ander op te zetten. Uitsluitend voor een liefhebber!
Tel.:.....*

Ik belde het nummer, ik was gelukkig de eerste die belde. Ik legde uit dat ik heel graag komende zomer wilde kamperen, dat ik er nul verstand van had, en dat ik hoopte dat ik samen met mijn echtgenote een onvergetelijke vakantie in eigen land zou hebben. Maarre..was dat niet vreselijk moeilijk om zo'n uitklapbaar geval te bedienen met zijn tweeën? Nee hoor, zij hadden dit zelf ook jarenlang a deux gedaan, geen zorgen, met plezier zouden zij mij dit wel even voordoen. Ik sprak af

meteen maar langs te komen (zonder mijn echtgenote, uiteraard) en kreeg het adres. Het bleek nogal afgelegen, een boerengehucht, ergens in het buitengebied. Ik reed er fluitend en neuriënd heen, komend rollenspelletje was een kolfje naar mijn hand. De Volvo jakkerde over kleine weggetjes langs de landerijen, na enig navragen draaide ik het erf op van een eeuwenoude boerderij. Niemand te bekennen. Ik stapte uit en daar zag ik hem al klaar staan: de Alpenkreuzer, *mijn* Alpenkreuzer! Hij was wel piepklein, niet getreurd, beter dan niks. De stank van beesten was doordringend. Ik keek om me heen. Ik hoorde slechts het klagelijke geloei van koeien die op stal stonden. En daar kwam ineens de boer de hoek om, hij zat onder de koeienstront, even later gevolgd door zijn vrouw, de boerin, die in de kruiwagen zat. Alsof het de gewoonste zaak van de wereld was gaven zij mij om beurten een beschetten hand, echter, ik zette door, alsof er niets 'aan de hand was'.. Het waren vrolijke kampeertypes, Hollandser kon het niet.

Nadat zij zich een beetje hadden gefatsoeneerd aan de pomp en de spreekwoordelijke koffie was genuttigd, waarbij zij zich ervan vergewist hadden dat ik 100% betrouwbaar was, was het nu dan eindelijk tijd voor de beloofde instructie. Ik bespaar u de details, het komt erop neer dat het uitklappen en opzetten van een Alpenkreuzer zonder ruzie een vrijwel onmogelijke opgave was. Ik had

weleens gelezen over echtparen die elkaar wanhopig naar de strot waren gevlogen op de camping. Maar dit echtpaar bleef professioneel, ik kan niet anders zeggen. Op zachte toon instrueerde de boer zijn *wijffie*. Als mevrouw ook maar even eigen initiatief toonde, werd zij onmiddellijk met een ingehouden doch dwingende stem tot de orde geroepen: *nee wijffie, dat gaan we nie doen..of:..pak dat derde deel van Tentstok IV even erbij, wil je?* Ik speelde het spel mee, knikte enthousiast, alsof ik alles meer dan goed begreep, schreef soms iets op in mijn notitieboekje (later las ik het terug: *in 1 x alles eruit slopen*). Met dit inmiddels lege karretje voelde ik mij de koning te rijk en ging ik inmiddels dag in dag uit op pad om spullen te verzamelen. Of het nu om grote leren fauteuils, antieke bedden en kasten, matrassen, uitschuiptafels, zitbanken, gordijnroedes, borden en bestek, speelgoed, boeken, lampen of pleeborstelhouders ging, ik nam in principe alles mee.

Als ik verhaalde over het grote Herrenhaus, in combi met het Kunsthuis, waar tal van kunstenaars later in de ateliers terecht konden om een tijd te werken, kwamen mensen met nog meer spullen aanzetten, die zij ook nog wel kwijt wilden. Het ging maar door. Grote houtkachels, een klein zwembad, een duiventil. Alles bond ik vast op dat kleine karretje en nam ik mee naar huis. Iemand kwam met een partijtje overtollig gereedschap en

zelfs machines aanzetten. Een partij oude schilderijen. Fietsen. Kleding, tuinmeubelen. 'n Piano!

Op een keer had ik iemand met een busje ingehuurd om een prachtige grote rode bank, van vierhoog naar beneden te halen via het trappenhuis. Het bleek 'n alleraardigste Surinamer. We belden even later aan ergens in de Pijp in A'dam. Ons verscheen een klein mager mannetje, hij woonde helemaal alleen op die vierde verdieping. De trotse bezitter van die enorm grote prachtige bank, als nieuw, die moest ettelijke duizenden euri gekost hebben. Ik legde hem uit dat ik geen rug meer had en niets kon tillen. Hij begon te gnuiven, ok, hij begreep het. De Surinamer nam het voortouw en zei hem hoe hij het beste achteruitlopend de bank kon optillen. Hijgend en puffend ging het richting het trappenhuis. De Surinamer maakte geen aanstalten om als eerste naar beneden te gaan. Voor de onderman zou het nu eenmaal het zwaarste worden, nietwaar. Het dwergje durfde er niets van te zeggen en ik eerlijk gezegd ook niet. En zo geschiedde het dat alle gewicht neerkwam op de zo vrijgevige eigenaar. Zwetend als een otter en paars aanlopend zakte het mannetje soms bijna door zijn hoeven, zo zwaar was dat krenng. Ik ging mee naar beneden, riep aanwijzingen, hoe er steeds opnieuw een draai gemaakt moest worden.

De Surinamer lachte, maar wel in zijn vuistje. Ik moest mij inhouden, positieve discriminatie! Op de Willemsweg in Amsterdam stond een keer mijn Alpenkreuzertje op de stoep bij een arts geparkeerd. Ik was natuurlijk erg benieuwd naar diens overtollige spullen. Amsterdam-Zuid, nietwaar? We doken het souterrain in. Hij bood mij een totaal vergane *chaise longue* aan, zo te zien door de ratten aangevreten. Verder nog een paar heel lelijke medische meubels, en wat stinkende Perzische tapijtjes.

Ik vertrok geen spier. Ik had inmiddels tientallen, nee, honderden ritjes gemaakt, altijd nam ik alles mee. De dokter keek me 'n beetje kakkineus aan en vroeg of ik hulp nodig had? Ik legde hem uit dat ik niets meer mocht tillen. Even later kwam zijn echtgenote erbij. Dokter stroopte de mouwen van zijn witte overhemd op. Samen begonnen ze aan de bank te rukken en trekken. Met vereende krachten wisten ze de troep naar boven en op het karretje te krijgen. Bedankt!

Om de hoek ben ik gestopt en heb ik dat boeltje op de stoep weer uitgeladen. Het adres heb ik netjes doorgegeven aan de ophaaldienst van 't grofvuil. Toen mijn zwager stierf, kregen we ineens een verzameling bronzen beelden en beeldjes, en verder namen we ook nog een fles champagne mee naar huis. Het merk bleek prima. Ik vond eenzelfde op de veiling: bieden vanaf €475.- Op de Weesperzijde kreeg ik gratis een zware antieke

tafel van rozenhout, die alleen buitenom via de tuin van de buren naar de straatzijde getransporteerd kon worden. Geschatte waarde €2.500.- Mijn zoon belde dat hij een partij antieke meubelen voor me had, of ik die wilde hebben? Het ging om een oude adellijke dame, overleden, antieke 18^e eeuwse kast, een duur bed met elektrisch aangedreven diverse zit -, en ligstanden, inclusief speciale matras voor een rugpatiënt, schitterende boekenkasten van mahoniehout, divers kleingoed. Niemand van de familieleden wilde de spullen hebben. Taxatiewaarde: €5.750.- Ik kreeg er maar niet genoeg van.

Wekenlang bleef ik de troep maar aanslepen. En het wagentje bleef het maar priem doen. Op een keer had ik er een hele lange tafel op vervoerd, 40 km p/u rijdend over de Ringweg. Eenmaal aangekomen bleek de tafel toch bij het remmen een metertje naar voren gegleden, ondanks de touwen.

Thuis kwamen we inmiddels om in al die spullen. We huurden destijds een tuinhuisje in Durgerdam, het stond er bomvol. Je kon er je kont niet meer keren. We sliepen in het souterrain van het dijkhuis, ook bomvol. Mijn vrouw had er steeds meer moeite mee om 's nachts naar de wc te gaan..

Zij, die altijd alles begreep, mijn koningin, sliep als was zij Cleopatra op een stapel van minstens 10 matrassen, zo goed als nieuw. Buiten had ik ook

nog het een en ander aan prachtspullekes staan onder enorme dekzeilen. We hadden een verhuishwagen nodig. Mijn zoons zorgden ervoor dat die er kwam, inladen die handel, huppekee, op naar Kroppenstedt!

Hoofdstuk 4

Intussen had Robbie het goed gevonden, - nadat ik de eerste (!) maandelijkse aflossing a €100.- prompt had voldaan, dat ik in de tussentijd alvast een beetje zou gaan klussen aan het Herrenhaus. Het eerste wat ik deed was alle OSB-houten platen loshalen die hij ooit op de ramen geschroefd had om het pand potdicht te maken. Het vocht droop hier en daar van de muren, de stank was niet te harden. Binnen de kortste keren zette ik alle deuren en ramen wagenwijd open. *Frische Luft!* Ik doolde kleumend door het huis, al plannen makend voor de uiteindelijke indeling. Een zee van licht kwam naar binnen, het object lag op het zuiden, het bleek potdomme ook nog es een echt Zonnehuis!

Het was echter nu nog hartje winter. En met drie lagen kleding over elkaar heen aan, begon ik, - met in mijn verkleumde vingers een scheermesje, de manshoge gekleurde plastic stickers aan de binnenkant van de talloze ramen te krabben, kleurrijke figuren die nog stamden uit de tijd dat het Herrenhaus als *Kindergarten* gefungeerd had. Wanneer ik even stopte om uit te blazen voelde ik de ijzige koude in mijn botten trekken. *Doorgaan, in beweging blijven!* commandeerde ik mijzelf. Drie volle dagen duurde deze marteling. De plastic troep bestond uit afbeeldingen van heksen en trollen, verschrikkelijk!

Ik had mij voorgenomen om, - net als de immer *fleißige* Duitse arbeiders, om zes uur 's ochtends te beginnen, om dan 's middags om half vier opgelucht af te druipen naar een luxe kamer in de buurt die ik voor een tijdje gehuurd had en waar ik - behalve van de verwarming en een hele grote TV, ook gebruik kon maken van een kokend heet bad. Zo kwam ik, - zogezegd zogedaan, iedere dag van de hel in de hemel. Nadat de rotklus van dat krabben erop zat, bedacht ik dat nu eerst de zware muur van keiharde betonstenen gesloopt diende te worden in de hal aan de voorzijde, zodat ik niet langer steeds buitenom behoefde te lopen om naar de bovenverdieping te kunnen komen. Op een goeie namiddag besloot ik om een eerste poging te wagen en begon ik met een moker, - met behulp van een steenbeitel, op de muur in te beuken. Zonder noemenswaardig resultaat, na een kwartier was ik behoorlijk uitgeput. Ik had slechts een paar kleine brokjes betonsteen uit de snoeiharde muur weten te hakken. Ineens hoorde ik gefluit. Ik liep naar buiten en daar stond een bebrilde bewoner uit het stadje, uitgedost in een duidelijk dag en nacht gedragen trainingsbroek en met afgetrapte gymschoenen, met een lelijke hond, meer een mormel, dat hij verder voortdurend aansprak met *Lizzy*. Hij lachte breed en vroeg wat ik toch allemaal aan het doen was, kon hij me misschien helpen? Ik liet hem binnen en stelde mijzelf voor:

Rudi, ich bin Rudi vom Amsterdam, (Rutger konden Duitsers onmogelijk uitspreken, zo had ik ontdekt).

Hij schudde mij de hand: *Igno*. Hij lachte veel, maar meer van de zenuwen en had slimme oogjes achter dat ijzeren brilletje van hem. Hij bulderde zijn teksten meer dan hij sprak. Hij legde uit dat hij de hele dag thuis aan het *gamen* was (*Warcraft!*) en dat hij van tijd tot tijd zijn ronde deed *mit dem Hund*. Nieuwsgierig bekeek hij de paar brokstukken die ik uit de muur had weten te hakken. Ik legde hem uit dat die rotmuur eruit moest en hoe moeilijk het hakken ging en voordat ik het wist had hij de hamer en beitel te pakken en begon hij op de muur in te beuken. Hij commandeerde dat ik maar een andere klus moest gaan doen, hij zou die muur wel even voor zijn rekening nemen. Ik was allang blij en droop af naar de kinderkamer om daar de muren een schilderbeurtje te geven, het plafond was al nachtblauw, met van die lichtgevende sterren, dat liet ik maar zo. Ik zwaaide flink met een enorme (Duitse!) witkwast in de rondte om de bekraste en vol gekliederde muren eens even lekker op te frissen, toen ik ineens een luid gejack en geblaf hoorde in de hal. Ik liep naar de hal in de veronderstelling dat er iets met Lizzy aan de hand was. Maar nee, daar stond Igno zich te verbijten: hij had zich op zijn duim geslagen. Hij kronkelde van de pijn, als een peuter die voor het eerst op

zijn knie gevallen is en hij bleef idem maar jammeren. Ik ging op zoek naar de EHBO kist en even later had ik een flinke pleister om zijn gewonde duim geslagen. Hij bleef zachtjes door kermen, net als Lizzy trouwens. Al vrij snel droop hij even later af, maar niet nadat hij gezegd had dat hij wel iemand zou regelen die de rotklus met die muur zou weten te klaren.

Zondagmorgen. Ik lag lekker te sudderen in een gloeiend heet bad om weer een beetje bij te komen. 's Ochtends had ik nog van alles lopen slopen op de bovenverdieping, totdat mijn spieren waren begonnen te klapperen, ditmaal niet van de koude maar van de ongewone werkzaamheden. Er werd geklopt. Ik hees mijzelf uit bad en sloeg een enorme witte handdoek om. Wie kon dat zijn? Het was *Steffy*, de huisbazin, in het dagelijks leven kapster. *Rudi, du hast Besuch!* Achter haar stond Igno en nog iemand die zich voorstelde als *Bion*. Het was een piepklein schriel mannetje in werkkleding. *Gooi de tent maar snel open, Rudi* beval Igno, *Bion hier gaat die muur voor ons fixen*. Ik zei dat ik er zo snel mogelijk aan zou komen en zij dropen af. Ik trok noodgedwongen pijlsnel mijn nogal stinkende werkkloffie weer aan.

Eenmaal bij het Herrenhaus aangekomen zag ik Bion al aan de sjouw met een enorme *kangoo*, een trilbeitel. Ik opende de deur en voordat ik het wist stond hij op een klapstoeltje en begon hij onder hels kabaal met de kangoo de muur te slopen. Zijn

bovenarmen hadden spierballen als die van Popeye, soms hield hij de zware machine hoog zelfs boven zijn hoofd, wankelend op het stoeltje. Een voor een kwamen de zware betonstenen nu los, Igno en ik hadden onze handen vol om het puin, dat zich al snel rondom Bion op hoopte, weg te werken. We propten het zo goed en zo kwaad als dat ging in plastic vuilniszakken. Na een half uur had Bion een flink gat gemaakt en na nog eens twee uur stug doorwerken lag de muur in puin. Ik kon mijn geluk niet op. Ik wilde Beste Bion betalen voor al zijn inspanningen, maar daar wilde hij niks van weten. Ze dropen af en Igno beloofde morgen terug te komen om te helpen het puin verder af te voeren met het aanhangertje. Hij wist waar we dat puin ergens illegaal konden dumpen in het bos, - ik protesteerde, maar dat hielp niets: iedere Kroppenstedter deed het zo: *kein Problem!*

De volgende dag had ik mijn aanhangwagentje reeds klaargezet bij de hoofdingang, in afwachting van de komst van Igno met Lizzy. Ik had op de lattenbodem van het kampeer-wagentje een dun triplex plaatje gelegd, want die bodem zelf was overduidelijk gaar. Daar kwamen ze al dribbelend de hoek om zeilen, Lizzy blafte vrolijk tegen me. Igno gaf me een stevige hand, waardoor er een flinke pijnscheut tot aan mijn schouder ontstond. Eerst maar eens koffie, met koek. Igno wilde zes scheppen suiker, maar dat had ik niet. Zijn gezicht betrok. Ik stelde een flinke lepel honing voor, hij

ging morrend akkoord. De koek was een zogeheten *Schweineohrkuchen*, een koek in de vorm van een zg. Zwijnenoor, die in de chocola was gedoopt. Deze reusachtige koek brak Igno doormidden en zelf nam hij het grootste stuk bij wijze van ontbijt tot zich. Tja, welke Duitser is er geen zoetekauw..? Het Varkensoor met open mond vermalend, zette mijn nieuwe vriend een boom op over buitenlanders. Zijn haat zat diep. Hoe kwamen ze aan die dure horloges, en mobiele telefoons? En al die andere bling-bling? *Die haben hier nichts zu suchen*. Die komen hier alleen maar om een uitkering te incasseren. Igno bleek zelf *arbeitslos* (hij leefde alleen, ongetwijfeld ook van een uitkering). Niettemin had hij geen goed woord over voor de Overheid. Hij bleek vijf jaar in de bak te hebben gezeten, wegens drugs- en vrouwenhandel. Echte criminelen gaven die vrouwen niets, hij gaf zijn lichtekooien juist loon naar werken. Natuurlijk, hij verdiende er lekker aan, maar hij was geen monster. In de gevangenis was hij verslaafd geraakt aan gamen. En dat was nu nog steeds het enige wat hij dag en nacht deed. Af en toe rookte hij hasj door een waterpijp. Kon ik niet eens wat voor hem meenemen uit Amsterdam? Igno was kortom een echte babbelkont. Hij maakte niet echt aanstalten om aan het werk te gaan, ik zat op hete kolen. Ik pakte na zijn tweede kop koffie een plastic zak op met puin en liep ermee door de hal naar het karretje dat klaar

stond. Ik maakte de zak leeg en kwam zowaar Igno tegen, vloekend dat die zakken *Scheisse* waren. Ik moest hem daarin gelijk geven. Hij ging in het karretje staan en beval mij de zakken met puin een voor een aan te geven, dan zou hij ze wel leegschudden in die *völlig idiotischer Alpenkreuzer*. Na een tijdje zo zuchtend en puffend een flink aantal zakken gesjouwd te hebben, - die Igno bij elke zak die hij leeg schudde steevast becommentarieerde: *..völliger Wahnsinn* of: *..du bist doch wirklich verrückt Mann!*, pakte ik een zak op die helaas halverwege begon te scheuren. *Oeps, kommt gut!* riep ik tegen hem. *Verdammt noch mal, habe ich es dir nicht gesagt?* Ik had alweer een andere zak te pakken, best wel een zware, maar die bleef godzijdank heel. Ik overhandigde deze zak met veel moeite aan Igno en op dat moment scheurde niet alleen ook deze kapot, maar zakte Igno zelf tegelijkertijd met de kapotte zak door de bodem van het aanhangertje. Dit was zo'n grappig gezicht dat ik onontkoombaar de slappe lach kreeg.

Igno vloekte en tierde erop los: *Du, Trottel* (*oelewapper*), *Miststück* (*stuk stront*), *Arschloch* (*klootzak*), *Affe* (*aap*)!

De tranen stroomden over mijn wangen. Ik had het niet meer, wat een fijne vriend was ik!

Hoofdstuk 5

Jaren verstreken, als het maar even kon stoof ik op zondagmorgen vroeg met de ouwe Volvo Station naar Kroppenstedt, om mij daar voor de zoveelste keer te gaan uitsloven om van niets iets te maken. De renovaties begonnen hun vruchten af te werpen. Na hooguit een of twee lange dagen van absurd hard werken, had ik voor de zoveelste keer weer één van de ruimtes omgetoverd tot een goed bewoonbare unit. Een hele kamer opnieuw stuken, leuk hoor! Keukens bouwde ik in een handomdraai van overtollig materiaal van een oud bed, talloze m²'s muur werden door mij wit gemaakt, dankzij een hele batterij grote 10 L - potten van de Action, €7,98 per emmer! Waterleiding begon te stromen, lampen gingen weer branden.

's Avonds verwarmde ik mijzelf bij de Russische houtkachel, gratis thuisbezorgd door een vriend, tezamen met nog veel meer andere, zeer bruikbare spulkes, een vrachtwagentje vol. In nood leert men zijn juiste vrienden en de whisky kennen. Ik was een keer een enorm zware wand van heel zwaar plaatmateriaal aan het slopen, met de bedoeling om van twee kleine kamers een grote ruimte te maken. De wand liet zich niet tillen, zo zwaar. Igno, beneden bezig met zijn hoofd in een verstopte kinder-wc, was op afroep beschikbaar, vertilde zich eraan en ging binnen de kortste keren

door zijn rug. Hij droop af naar de dokter, om die genezerik om morfine te verzoeken, dat was in elk geval weer eens wat anders dan hasj. Inmiddels moederziel in m'n eentje, besloot ik om de wand te schuiven, ik maakte er een kleine afgescheiden ruimte van in een hoek en monteerde daarachter een groot bad dat ik gevonden had bij het grofvuil, nog in redelijk goede staat. *LUXE, EEN BAD IN JE SLAAPKAMER!* riep Igno later. Waarom hij altijd zo schreeuwde? Geen idee.

Ik was op een keer al vier volle dagen bezig geweest om met een van een Duitse buurman geleende telescopische verfroller het Herrenhaus buitenom in terracotta kleur te verven. Mooi Mediterraan, die kleur! Ik had geen steiger of niks, maar met die lange heen en weer zwiepende uitschuifbare stok ging het ook, zo goed en zo kwaad als dat ging.. Bovenaan de muren, net onder de dakgoten, haalde ik het er net niet mee, maar wiebelend op een oude huishoudtrap uit het jaar nul, gevonden in een van de kelders, ging het wel. Mijn echtgenote was dit keer ook van de partij. Echter, de driehoekige punt van de zijmuur helemaal bovenin haalde ik ook niet vanaf de huishoudtrap met de telescopische verfroller. Er zat daar wel een klein zolderraam en ik besloot in het raamkozijn te gaan zitten, met mijn benen binnenboord en zo probeerde ik met de verfroller, nu op een bezemsteel gemonteerd, zwaar naar buiten leunend, mij vasthoudend met een hand

aan de sponning, dat verdomde puntje onder de dakspits alsnog te bereiken. Het gevaar van vallen was levensgroot. Ik riep mijn vrouw te hulp en zei dat zij op mijn schoot moest komen zitten, als contragewicht, zodat ik niet zou vallen, immers gevaarlijk ver naar buiten hangend uit het raam. Zij gaf onder luid protest gehoor aan mijn verzoek. Ik zei halverwege dit leuke klusje dat zij nu de kans had: zonder onderbroekje aan zou het een wereldnummer kunnen worden. En als zij alsnog zo nodig van mij af wilde, hoefde ze alleen maar gewoon op te staan. Opgeruimd staat netjes, nietwaar..

Ik was op een mooie voorjaarsdag begonnen met mijn vage

plan om een siertuin aan te leggen uiteindelijk eens te realiseren. Toen ik de spade ergens in de grond stak voor het huis, stuitte ik na zo'n 35 cm op iets hards. Ik ontdekte een paar kinderhoofdjes, oude stenen, stuk voor stuk verschillend. Al snel had ik een m² vrijgemaakt, er zat een eeuwenoud terras onder de aarde! Wekenlang heb ik elke dag een stuk afgegraven, net zolang totdat ik het hele middeleeuwse prachtpleintje blootgelegd had.

Later, toen ik in de net aangelegde tuin een geul van 1.10 cm diep ging graven om de waterleiding exterieur te kunnen vernieuwen, stuitte ik nota bene op een flink stel oude botten, zoals een schedel, een dijbeen, en nog zo wat allerhande. Het bleken bij nader inzien wel de restanten van

een heel klein persoontje te zijn. Mijn theorie was dat het wellicht zo'n wreed kindje van de Hitlerjugend moet zijn geweest..?

En zo ploeterde ik maar door, af en toe onderbroken door een gesprekje met een autochtone bewoner uit Kroppenstedt. Die hadden vaak als kind nog op school gezeten in het gebouw, in de DDR-tijd had het Herrenhaus als school dienstgedaan. Ik gaf hen meestal een rondleiding en zij haalden dan kostelijke herinneringen op. Het rietje waarmee zij op hun handen of billen geslagen werden. De geur van de brandende reuzekachel die op bruinkool gestookt werd. De zware straffen die stonden op spieken, je werd een dag opgesloten in het kolenhok beneden in de kelder. Tijdens de feestdagen in oktober werden op het schoolplein spectaculaire zwaardgevechten gehouden door rondtrekkende 'ridders', gekleed in harnas, compleet met originele schilden. Lessen in boogschieten, op woensdagmiddag!

Het was kortom één langgerekt avontuur, met talloze hindernissen die genomen moesten worden. Ik had van de bewoners vernomen dat het Bijhuis hun vroegere jeugdhonk was geweest. Dankzij hun overlast had de Burgemeester, een *Idiot* volgens diezelfde bewoners, het pand op een goeie dag voorgoed gesloten en laten dichtmetselen. Men had vakkundig alles kort en

klein geslagen en zelfs brandgesticht, uit woede over die gang van zaken.

Ik besloot om *Herr Burgermeister* op een middag op te zoeken tijdens het Spreekuur op het Stadhuis, een historisch pand midden in Kroppenstedt, dat zich bevond tegenover het *Freiheitskreuz*, een monument in steen, ter nagedachtenis aan de Graven die daar in de vroege Middeleeuwen maandelijks voor het eerst in Europa recht spraken in het openbaar.

Ik zat in de Spreekkamer tegenover hem en zijn secretaresse die, - zoals er gefluisterd werd, tevens zijn concubine was. Ik keek de Burgemeester recht in zijn gezicht, af en toe loerde ik naar de lang niet onaardige vrouw, die 'n beetje verlegen, maar zeker welwillend toekeek. Ik had hen uitgebreid verteld wie ik was: *Rudi, ein arme Künstler aus Holland*.

Uiteindelijk deed ik mijn verzoek om een bescheiden gemeentelijke financiële ondersteuning voor het restaureren van het Bijhuis. De man, - die mij bij voorbaat al wantrouwend had aangehoord, bleek er trots op dat Kroppenstedt *Schuldenfrei* was en stelde mij voor dat ik het historische object wellicht het beste kon afbreken? Mijn haren gingen overeind staan. Hij zei overal *nein* op. Ik ging over op zwaarder geschut. Hij kon toch wel een financieel handje helpen om de ramen in ere te herstellen, die hij zelf nb ooit had laten dicht

metselen? *Nein, nein, nein.*

Ik kon mij niet langer inhouden en ging vol op het orgel: *Nein sagen, da bist du gut in!* Op hetzelfde moment zag ik hem verbleken, lieve help, er kwam echt rook uit zijn oren, hij sprong op uit zijn stoel, rende om de antieke eiken tafel heen, pakte mij bij de arm en begon als een volstreckte *Idiot* aan mij te rukken en trekken, ..*raus, raus*, kokend! Nu begon ook mijn diep-down toch altijd nog best wel behoorlijk anti-Duitse bloed te koken. *Halte deine dreckige Pfoten von meiner Körper fern!* beet ik hem toe, terwijl ik mij losrukte.

Inmiddels waren we via de zware Middeleeuwse deur in de hoge hal beland en ontwaarde ik zowaar een paar medewerkers, die op het helse lawaai en geschreeuw afkwamen en hun handen aan de mond sloegen van verbijstering. Ik reageerde alert en riep dus bliksemsnel:

Du kennst deinen eigenen Burger nicht, Idiot!

Achter hem zag ik nog net hoe zijn concubine een miniem lachje om haar fraai gewelfde lipjes niet wist te onderdrukken. Ik kreeg nog een laatste duw van de inmiddels zwaar hijgende burgervader en stond buiten. Wat had ik, de grote kunstenaar en eeuwige babbelkont, dit toch weer goed voor elkaar gebokst, maar niet heus. Ik sidderde op mijn grondvesten om zoveel onvermogen van mijn kant. Edoch, de hilarische historie van het Herrenhaus en zijn Hollandse bewoners ging later nog

maandenlang als een lopend vuurtje door Kroppenstedt.

Der Rudi kon niet meer stuk, bij niemand.

Epiloog

Ik heb u aldus verhaald over deze hilarische historie van het Herrenhaus, dat recent getaxeerd werd door een Duitse makelaar op €335.000.- k.k. We hebben echter besloten ons familiehuis *niet* te verkopen. Niet in het minst, omdat er drie hele grote verhuishagens nodig zouden zijn om überhaupt te kunnen verkassen. Nee, het huis is ons inmiddels zo dierbaar geworden, dat we het heel graag willen nalaten aan onze jongens, echt waar.

LIJST van ALLE MULTIMEDIALE PRODUCTIES:

VIDEO PRODUCTIES

DRIE X TELEVISIEDRAMAPRODUCTIES

Televisiedramaproducties uitgezonden door NPO

Ondergangen - familievete

<https://youtu.be/0OChH8Vecd8?si=A7up9HDdW1inpXEm>

Dansen wij vanavond?

<https://youtu.be/lor5Q0efzKc?si=NkEn2nEKSj7mDVM5>

De Werking - werkeloosheid leidt tot..

https://youtu.be/ah3R6w_Hh7Y?si=dr5YrXeV9SMBCZ4L

AAN GENE ZIJDE

Videoproductie in 30 delen

Volledige afspeellijst 1 - 30 afleveringen op: _

<http://www.videotheater.nl>

Onemanshow die in het hiernamaals speelt in 30 afleveringen.

De hoofdpersoon van de toneelroman 'Aan gene zijde' is een man met een multiple personality syndroom: hij bestaat uit maar liefst 25 personificaties!

Het verhaal speelt zich af in het hiernamaals. Deze tragikomedie zit vol verwijzingen naar de actualiteit, zoals bv de totalitaire financialisering van de samenleving, opkomend fascisme, maar ook naar geschiedenis. Er worden tal van filosofische uitstapjes gemaakt. Al met al is het een rocky horrorshow, met veel satirische en soms zelfs satanische issues. Onontkoombaar gaat het tenslotte ook over de dood..

Citaat uit de reactie van Johan Reyniers, dramaturg Toneelgroep Amsterdam :

'..Je toneelroman is een formidabele krachttoer. Hij is Dantesk omdat hij zowat elke problematiek aankaart die in de wereld van vandaag van belang is. Rabeliaans in de uitbundigheid van taal en dialogen. Boschiaans als schildering van een infernale wereld die alle kanten opschiet. Hij herinnert aan het middeleeuwse narrenschip en de stoet van dwazen.'

'De boeiendste passages vind ik die waarin de verbeelding een vrije vlucht neemt zodat

personages en verhaal een metafoor worden die de concrete werkelijkheid overstijgt.'

WELKOM OP HET FEEST VAN DE DOOD

1- 30 afleveringen:

Afl 1 Filos over : Kosmos, hiernamaals, dood, zelfdoding, vrije wil.

<https://youtu.be/I2gKdQJkqEo?si=7SInSx76ln4DFsZW>

Afl.2 Filos introduceert Lava, zijn liefde, zijn partner.

<https://youtu.be/67DBNVEWYx4?si=NlnSaHS1a43IO-u5>

Afl 3 De 1e gast: bastaardzoon Mars doet zijn intrede, daarmee extreemrechts.

<https://youtu.be/jMrwJLBIkpU?si=CvxGHm0SZlthf2l>

Afl 4 Twistgesprek tussen Filos en zoon Mars, hjet anti-fascisme van Filos

<https://youtu.be/nS97rGfrHH8?si=Qnb8zai-XUrKt3VH>

Afl 5 Filos en Lava botsen nu beiden fel met eigen zoon over racisme en fascisme

<https://youtu.be/wUF6wjVWg-o?si=WA-pJm7rt25R5WKB>

Afl 6 De volgende gasten Heidi und Peter en hun biologisch dynamisch bedrijfje

<https://youtu.be/gAmwMpe4b30?si=7Lc2MZEuTEXhiMLo>

Afl 7 Het biologisch dynamisch echtpaar klapt uit de school over hun verleden

<https://youtu.be/C994MCRlguA?si=o0SOJwTPxpRpqe9C>

Afl 8 Vriend van Filo, Econoom Pieter legt het es even haarfijn uit allemaal.

<https://youtu.be/v1iUmVbRMMw?si=m1UiyColr5PZzdvC>

Afl 9 Lollipop, liefdesexpert en minnares vban Filo doet haar intrede

https://youtu.be/WsNviDUArI8?si=uLqA2Y2_p9aYDLsm

Afl 10 Steensma, ooit verzetsman WO II, aan het woord.

https://youtu.be/_ym6BnIXSUY?si=AO7Vov5ehWbILljm

AFI 11 Woedeaanval van echtgenote van Filo, Lava, zij is strontlazarus.

https://youtu.be/MEeLHjK60Zk?si=yU_ejJrdQfxbdZv9

Afl 12 Entree studiegenote van Filo, de neurologe Sahra

<https://youtu.be/EacSrrCmzXE?si=tT3LYiGRCl4gS3X1>

Afl 13 Polleke Platoon, politiek filosoof doet zijn intrede

<https://youtu.be/5Br6EYKSsU0?si=MqmeVaXqrmNVDmrJ>

Afl 14 Jeroen Bosch stelt zich voor, kunstenaar

<https://youtu.be/bEtNMOMx62A?si=CKISD3oxnvezysVL>

Afl 15 Maffiabaas de Don is ook van de partij

https://youtu.be/iLtnKaxbSA0?si=z9dxcOs1BB_0fhLz

Afl 16 Duvelstoejager, oftewel Satan is er ook

<https://youtu.be/0OkLVmGhCbg?si=WQtSTE6o2qr31m8s>

Afl 17 Filos geeft een staaltje ware filosofie weg

<https://youtu.be/TEB-Y4C9FI0?si=Yv67cBxG4HVWjqUp>

Afl 18 Stanis Lawski doet zijn intrede

<https://youtu.be/SGP842PRNU8?si=2vgK3dKh9HJd9zoS>

Afl 19 Nestor interviewt de jonge Filos

https://youtu.be/gXEZxVXUT6A?si=Z_FtNuMHjb1s3BtP

Afl 20 Moslima Nedreth doet een buikdansje..

<https://youtu.be/gXEZxVXUT6A?si=X-XAIQ1Kgzip-0Pp>

Afl 21 St. Antoine de Exupery vliegt er op uit.

<https://youtu.be/aFgQHm46QkQ?si=oExam0u8G15EGEPA>

Afl 22 Celia, hulp in de huishouding, doet een boekje open.

<https://youtu.be/UzViw61vXHg?si=vzeA-Z3n1kqdVdmr>

Afl 23 Dora, psychiatrisch arts, klapt uit de school.

<https://youtu.be/I0BxiGYrJbA?si=sYHf9fYz3bwm8ZKA>

Afl 24 Albracht, auteur toneelroman, doet zijn zegje.

<https://youtu.be/IPGBOLxROQg?si=phnmkVIPdrAoFPCK>

Afl 25 Dr. Schuwe en diens spreekwoorden.

<https://youtu.be/5mtHFjPqtNw?si=rQJH3fuKLhpZQSiw>

Afl 26 Kleinzoon Filos redt zich wel.

https://youtu.be/EOU7WTjj664?si=c7_M7snhHalUzV7f

Afl 27 Brownie komt dansend verhaal halen bij Mars.

https://youtu.be/M7_tOGTU-bl?si=ZuIPdDAH9tymjh5M

Afl 28 Jopie Doerak legt uit wat sociocratie is.

https://youtu.be/x-W5S_cB8yk?si=7Q6Y7-tzxJpF92-r

Afl 29 Wij, Oranjes..Willem Alexander heeft een paar biertjes teveel op.

<https://youtu.be/6CAOJNJbqCQ?si=nb9YK68eHVABghoy>

Afl 30 Apotheose, het slot van het Feest van de Dood.

<https://youtu.be/0XQtMk-m4k0?si=1ukh2FhRj2RzuVsm>

VIDEOPRODUCTIES - DIVERSE LOSSE ITEMS

INTERVIEW

Salto Rutger W. Weemhoff 1985

https://youtu.be/eiOv-dyYLrc?si=CWuAU_hOpbJwBjhf

ROMAN DODEMAN

Tekstlezing Dodeman, ingesproken door de auteur

<https://youtu.be/HxsZ2Mnbqgg?si=3Lrp-wWwNJDqdw8u>

ROMAN DE OERHOER

Tekstlezing De Oerhoer, ingesproken door de auteur

<https://youtu.be/bXG-TGSc3KU?si=wBpB7hG59Cx4snj8>

DE RODE HOND politieke satire

My name is Simon

<https://youtu.be/fX9DIS8h6vc?si=nNdsNKzYw3WZ6nP7>

Who am I?

<https://youtu.be/A3XxviTMJ84?si=8KM5PWi105dg5uIV>

Fitness

<https://youtu.be/0elb-inv9Pk?si=U79mriepPJDURpWf>

Marlborough Man

<https://youtu.be/E09mDQ0Hff0?si=78aWMTM335AaRNv->

The Fucking Frog

<https://youtu.be/6nZRv9XsoPM?si=c09ijMhsuJtQ5SA>

Red Dog is getting his ultimate tattoo

<https://youtu.be/gdRz5iJwQbw?si=vIG9NNpbAnO7KC9X>

Compilatie Satire De Rode Hond politieke satire,
een toetje van langere video: met 70 typeringen!

https://youtu.be/dMYW_hyHdkg?si=3kgWys69Ny692Juz

AUDIO PRODUCTIES

DOODSLIEDJES gezongen door de auteur:

O cessate

https://youtu.be/ZEwOhMw6MDg?si=2RBndFyMqlAe_tW0

Am Abend

<https://youtu.be/3CViMVFhHNo?si=ETSIlr053FZqt07Y>

Der Tod und das Mädchen

<https://youtu.be/D5gnrf94gGI?si=fLYaftEOcx4YvUk>

Der Wegweiser

https://youtu.be/7qzyfuiNat0?si=gil4jcTXf_7VF_r1

Komm süßer Tod

<https://youtu.be/XbEI0cgXJnU?si=vll571TptTam65Og>

Der Erlkönig

https://youtu.be/zGm_Aj2SNxw?si=TIq79lpRVwXwMA7I

Litanei

<https://youtu.be/JeTLgkDMJ44?si=PoX9xg0hMZQaud57>

Joh mammo dado

<https://youtu.be/toQnPVp7FN4?si=Tmsx3dKsC6QdzPD7>

I only want to say

https://youtu.be/4u2Wxz-pCXQ?si=PZU38-DwJ4sIQ5_i

Toetje

<https://youtu.be/3p3xUeBJJvc?si=OROsS8dctKEOkvyc>

DE DRENKELING

15 x audioproducties

Sonnettencyclus, afgewisseld met 15 monologen, ingesproken door Rutger Weemhoff, geluidscollage van Frank Gustafson.

In vijftien fragmenten wordt u meegenomen op een 5 uur durende tekstuele tour-de-force in een meditatieve stroom van woorden: de als een symfonisch muziekstuk klinkende gedachtestroom van een drenkeling. Het onderbewustzijn van deze drenkeling doet in al zijn gelaagdheid ook uw gedachten kolkend stromen.

U betreedt een geheel eigen wereld, het universum van een kunstenaar:

De Tederheid

<https://youtu.be/LruvKYoHmuc?si=CFW61t7pWrMQHVR3>

De Verliefdheid

https://youtu.be/hZgNykaU3n8?si=6VRDOFhFYHZ_e_vbK

De Liefde

<https://youtu.be/5RDHB6Gblk0?si=ljxgDbJRBF17wOqI>

De Vreugde

https://youtu.be/uAWilq8ckc4?si=bs-bFKNpy30_avFW

De Hysterie

<https://youtu.be/b8h7V6S49jo?si=eFXka97fwgTPJ-Kk>

De Wellust

<https://youtu.be/vYxk3b9nTxU?si=UO2TuyuXOMhBUXv->

De Woede

<https://youtu.be/Mj3a3LJPRmA?si=WBGiXjPTzu5aeYuz>

Het Verdriet

<https://youtu.be/aF0Q3MeUsqg?si=BaQYigTy5-IKnopJ>

De Uitzinnigheid

<https://youtu.be/GtTS0cdbLys?si=2ozJlXWGfkyi6dtR>

De Haat

https://youtu.be/yZF1gCa5rVk?si=yQ7_GuF56Sg7gZ3l

Het Verlangen

<https://youtu.be/ZPfOrrQrzEM?si=NZpDwcYZBTS hl-DW>

De Wanhoop

https://youtu.be/ErNCbeeb04QE?si=uth-N3PnyJ4_1XWO

De Angst

<https://youtu.be/V4mqseU3AX0?si=2jD6tT8MMX9JuDO0>

De Waanzin

<https://youtu.be/34ITfksLprM?si=7Noc1Onx07mY6sd4>

De Verwondering

<https://youtu.be/y7ZG9IMW39g?si=bt8O0Uqv5bJlEVLQ>

POËZIE audio-producties

Emoties

https://youtu.be/4-UI46Px_BE?si=qJ1ol_eWiyGBADtC

Meeslepende bundel met vijftien sonnetten over uiteenlopende emoties als: Tederheid, Wellust, Woede, Wanhoop, Haat, Verwondering en nog meer. Ingesproken door auteur Rutger W. Weemhoff, afgewisseld met geïmproviseerde muziek, door hem vertolkt op piano.

Waterlandcyclus

<https://www.youtube.com/watch?v=tp6F3g0QLEs>

Ten noorden van Amsterdam ligt het unieke gebied Waterland. Op deze opname beluistert u inspirerende gedichten over dit merengebied, waar de auteur reeds lang een deel van het jaar woont en werkt. De auteur spreekt zelf de teksten in, afgewisseld met door hemzelf gecomponeerde, op de piano uitgevoerde muziek.

Manicyclus

https://www.youtube.com/results?search_query=Manicyclus+gedichten

Eenvoudige gedichten, ingesproken door de auteur, over het middelste schiereiland van de Peloponnesos: Mani. De auteur heeft zich laten

inspireren door de cultuurhistorische impact die dit schiereiland in de loop van de jaren op hem heeft uitgeoefend. Afgewisseld met door hem zelf gecomponeerde en op de piano uitgevoerde muziek.

BIBLIOGRAFIE

Rutger Willem Weemhoff

ROMANS

[De Oerhoer](#) > schelmenroman

De Oerhoer is een schaamteloos obscene en tegelijkertijd hoogst spiritueel boek. Deze schelmenroman over het eigentijdse elitebordeel Paradise Now biedt de lezer een satirische blauwdruk van ons apocalyptische tijdsgewricht. U wordt meegenomen in een woeste literaire achtbaan die uw wereldbeeld voorgoed doet kantelen. Bunga, bunga!

[Dodeman](#) > misdaadroman

Kroniek van een bijna-dood ervaring. De revolutionaire activist Dodeman wordt gezocht door de FBI, de roman verhaalt zijn geschiedenis, zijn avonturen, zijn achtervolging, zijn strijd op leven en dood. Een eigentijdse roman over een

gewelddadige en uiterst controversiële figuur, die toch de harten van de lezer weet te stelen.

Sensationeel, bloedstollend en spannend. Met wiskundige precisie vallen alle legstukjes van de puzzel uiteindelijk in elkaar.

[Persona non grata](#) > avonturenroman

Deze op ware gebeurtenissen gebaseerde roman beschrijft het levensverhaal van de frivole dr.

Eduard Kommer. Zijn montere levensmotto was: vrij mijn koers. Met zijn vrijgevochten levenswijze was hij zijn tijd ver vooruit. Enerverende issues in dit boek: zijn jeugd in Indië, zijn studie medicijnen in Utrecht, roeien, huwelijk, tweede wereldoorlog, actief in het artsenverzet, zijn verre reizen als scheepsarts, de diepe hartstocht voor zijn concubine, zijn scheiding, nogmaals Indië, familieperikelen, wanhoop en dood.

[Aan gene zijde](#) > toneelroman

De hoofdpersoon van deze toneelroman lijdt aan een multiple personality syndroom en bestaat uit maar liefst 25 personificaties. Stuk voor stuk passeren deze de revue in deze tragikomische vertelling, die zich afspeelt in het hiernamaals, aan gene zijde. Al met al is het een rocky horror show, met veel satirische, soms zelfs satanische issues. Deze grimmige toneelroman zit vol verwijzingen naar de actualiteit, zoals de totalitaire

financialisering van de samenleving, opkomend fascisme, worldwide, maar ook naar verborgen geschiedenis en mystiek. Er worden tal van filosofische uitstapjes gemaakt over bewustzijn en moraal. Tenslotte gaat het ook over gemankeerde liefde en de stille dood.

KORTE VERHALEN

Appetijt

In een keur van korte en langere verhalen beproeft de schrijver talloze recepten: thriller, filosofisch discours, reisverhalen, beschrijvingen van magisch-realistische gebeurtenissen, u wordt als lezer steeds verrast door weer een geheel nieuw genre. De auteur heeft dit boek aan zijn eigen vier zoons opgedragen.

NOVELLES

Adam en Heva

> novelle

De auteur neemt u mee in een eigentijdse, mythologische novelle. Kroniek van een Verbond. Een oud religieus verhaal, opnieuw verteld: de mens in wording, verscheurd door goed en kwaad..

De Bus van heden naar verleden

> novelle

Deze novelle ontmythologiseert de Bevrijding. In het heden rijdt een touringcar naar het voormalige Kamp Dachau met een groepje voormalige NL-verzetsstrijders op hoge leeftijd, politieke gevangenen van de Gestapo destijds. Deze reis maakt herinneringen los aan de tocht die zij in '45 na de bevrijding van het kamp als overlevenden ondernamen vanuit Dachau met een gammele Amerikaanse legerbus, retour naar het recentelijk bevrijde Holland. Een reis die bepaald niet vlekkeloos verliep. Dat laatste geldt trouwens ook voor de busreis die in het heden gemaakt wordt. De beide busreizen vormen zo een spannende mix van vergankelijkheid en actualiteit.

De Mensen van de Buitenwereld

> novelle

Kroniek van een kinderleven.

In een huisgezin van louter exact geschoolde, doch gevoelsarme ouders doen zich problemen voor. De oudste zoon des huizes blijkt het kind van de huisvriend te zijn. Deze is ontwerper van attracties van De Efteling. Het sprookjespark speelt een belangrijke rol in dit verhaal, dat verteld wordt vanuit het perspectief van het jongste kind in het gezin. Deze gevoelige jongen speelt het spel van de volwassenen niet mee. Hij weigert de stap naar de wereld van de Grote Mensen te maken. Hij speelt zijn eigen spel, in de Efteling of..

KINDERBOEK

[Koetjes en Kalfjes](#) > kinderboek

Deze bundel met dierenverhalen voor vaders en hun zonen (vanaf tien jaar) bevat een reeks spannende vertellingen. Deze spelen zich af in verschillende landen, met telkens een ander dier in de hoofdrol. Thematisch sluit dit boek naadloos aan op de leefwereld van jongens vanwege zijn eerlijke en soms harde inhoud. Daarom is het boek ook zeker voor hun vaders interessant.

GEDACHTEGOED

www.FilosofievandeDood.nl

> populair-wetenschappelijk werk

Het allereerste boek van Rutger Weemhoff is een werk met tal van lichtzinnige filosofische analyses omtrent alles wat met de dood te maken heeft. Dit zeer persoonlijke boekwerk heeft niets academisch: het is als een rijke rivier van filosofische ideeën, nieuwste ontwikkelingen op het gebied van de neurologie, diepzinnige inzichten in een mogelijk kwantum fysisch te bewijzen hiernamaals. Het legt bovendien talloze dwarsverbanden tussen wetenschap en kunst. Een must voor iedere zoeker naar waarheid. Deel I
Engelse vertaling: binnenkort op verzoek verkrijgbaar.

De Vrije Wil en de Hongerstaker

>Wetenschappelijk discours, wij zijn meer dan onze hersens.

Gedachten

> essays

Aforismen, redematies, boude beweringen, essays.

Met onder meer: inleidingen op de filosofie van de dood, modern fascisme, de vrije wil en het toeval, kunst, integratie, en diepte-analyses m.b.t. de internationale politiek.

ESSAYS, BRIEVEN en BLOG

Hilarische Historie van een Herrenhaus >

verzamelbundel met literaire allerhande. Korte verhalen, essays, artikelen, gedichten, polemieken.

Mijn Brieven 1, 2, 3

> trilogie in briefvorm

Trilogie over ons apocalyptisch tijdsgewricht.

Dagelijks schreef de auteur talloze brieven en ging in dialoog met o.a. BN-ers, columnisten, hoofdredacteurs, schrijvers, wetenschappers.

Het Blogboek van Partout

> columns

Jarenlang heeft het scherpe pennetje van Rutger Willem Weemhoff onder het pseudoniem Partout de actualiteit op de korrel genomen, onder andere op het Volkskrant blog. Een selectie van deze columnist doet uw bloed weliswaar soms koken, daar staat tegenover dat u vaak over de grond kronkelt van het lachen. Harde satire!

TONEEL/SCENARIO'S

Toneelstukken

De bundel Toneelstukken bestaat uit Victoria, De Emotionelen en De Zelfmoordenaar

Victoria eenakter

Victoria is geschreven bij wijze van leerstuk voor het vierde jaar van de Toneelschool, over een medeleerling die komt te overlijden. Wat maakt dat los bij haar leeftijdgenoten?

De Emotionelen avondvullend stuk

De Emotionelen is een avondvullend stuk voor twee acteurs, in 30 verschillende rollen. Tal van emoties worden nu eens teder, dan weer fel getekend. Oude mensen, een stel pubers, God en de Duivel, een clownsvader en zijn zoon, een rechercheur en een terrorist, - een reeks van de meest uiteenlopende duo's passeert de revue.

[De Zelfmoordenaar](#) avondvullend toneelstuk.
Op het moment dat hoofdpersoon Isak na jaren zover is dat hij de daad bij het woord wil voegen en iedereen van zijn geliefden heeft uitgenodigd om voorgoed afscheid van hem te nemen, gaat de loop der gebeurtenissen met hem aan de haal..

[Scenario's](#)

De bundel scenario's bestaat uit [De Spermadonor](#) en [Dood doet leven](#)

[De Spermadonor](#) > korte telefilm

Het is een tragikomisch scenario voor een telefilm, het onderwerp spreekt voor zich. Een man vindt na tientallen anonieme bevruchtingen zijn echte liefde.

[Dood doet leven](#) > filmscenario

Het is een scenario voor een speelfilm, geschreven i.o.v. van het Filmfonds. Een touringcar reist naar het voormalige kamp Dachau, met daarin een groepje verzetsmensen van allerlei pluimage. Deze reis maakt herinneringen los aan de tocht die zij destijds ondernamen met een gammele Amerikaanse legerbus vanuit Dachau naar Holland, na de bevrijding. Een reis die destijds bepaald niet vlekkeloos verliep. Evenals de bustocht in het heden trouwens. Dit verhaal ontmythologiseert de Bevrijding.

POEZIE

Emoties

> dichtbundel

De bundel Emoties bestaat uit 3 delen Emoties, Waterlandcyclus, Manicyclus:

Emoties

In Emoties wordt u via 15 meeslepende, emotionele sonnetten door de dichter meegevoerd in een reeks passionele gebeurtenissen, die alles te maken hebben met een grote, helaas mislukte liefde.

Waterlandcyclus

Verder bevat deze bundel de Waterlandcyclus: jarenlang woonde en werkte de dichter in het prachtige Waterland, het merengebied boven Amsterdam. Woerden en moddergaten, maar ook bloemenveldjes en ijsvisioenen.

Manicyclus: tenslotte bevat deze bundel ook nog de Manicyclus. Een deel van het jaar woont en werkt de dichter op het prachtige schiereiland Mani, de middelste vinger van de Peloponnesos. Torenhuizen en vijgenbomen, herders met geiten en goddelijke vergezichten. Het is alsof u droomt, zo mooi is Mani.

Daar komt de bruid

> gedichtencyclus

In een vrije reeks gedichten gaat de dichter in deze bundel eerst terug naar zijn jeugd, proeft opnieuw van de vrijheid als jonge man, maar stuitert uiteindelijk via

hartstochtelijke liefdes op de harde rotsen van ouderdom en dood.

Gedichten voor de slapelozen

> dichtbundel

In deze bundel doet Rutger Weemhoff als dichter op heel uiteenlopende wijze poëtisch verslag van zijn binnen- en buitenwereld.

De Drenkeling

> experimentele tekst

De Drenkeling omvat in 15 fragmenten een 4 uur durende monoloog. Telkens voorafgegaan door 15 sonnetten, wordt u meegenomen in een meditatieve stroom van teksten: de als een muziekstuk klinkende gedachtestroom van De Drenkeling. De zee van het onderbewuste van deze drenkeling doet in al zijn gelaagdheid ook uw gedachten kolkend stromen. U betreedt een geheel eigen wereld, het universum van een kunstenaar. Voor de geluidscollage tekende de Deen Frank Gustafson. Attentie: ook op verzoek bij Uitg. Partout verkrijgbaar als audiotour.

3 x METHODISCHE HANDBOEKEN:

LEREN ACTEREN

[Leren Acteren](#) (ringband) > handboek
Rutger W. Weemhoff was jarenlang zelf actief als acteur in het theater en op televisie. [Leren Acteren](#) is een studieboek voor allen die zich professioneel met theater bezighouden. Het is vanuit 10 jaar leservaring geschreven. De eerste helft van het boek bevat een beknopte theoretische onderbouwing over het acteren. Maar juist door de 170 oefeningen is het vooral ook een heel bruikbaar handboek voor de praktijk. Methodisch en stap voor stap: een must voor elke acteur! Zie ook: [Leren Acteren voor de camera](#) en [Docent Drama met camera](#) van dezelfde auteur.

[Leren Acteren voor de camera](#)

> handboek (ringband)
Over alle aspecten van het leren acteren voor de camera, ten behoeve van professionele acteurs. De eerste helft van het boek bevat een beknopte theoretische onderbouwing over het acteren voor de camera. Juist door de 175 oefeningen is het ook een heel bruikbaar handboek voor de praktijk. Het is vanuit 10 jaar leservaring geschreven. Methodisch en stap voor stap, in handige ringband. Een must voor elke acteur voor de camera. Weemhoff schreef ook de handboeken: [Leren Acteren](#); [Docent Drama met camera](#).

Docent Drama met camera

> handboek (ringband)

Over alle aspecten van het lesgeven met behulp van de camera, ten behoeve van professionele docenten drama, inclusief oefeningen. Methodisch en stap voor stap, in handige ringband. Het is vanuit 10 jaar leservaring geschreven. Een must voor elke docent drama met een 'beeldende' visie! Dit boek stelt zich ten doel de docent die met camera wil werken te professionaliseren. Allereerst zijn in dit boek een aantal hoofdstukken gewijd aan filmtechniek. Dan volgen tal van hoofdstukken uit de praktijk. Denk hierbij aan inzet van de camera als een didactisch hulpmiddel bij spellessen en projecten in het onderwijs, in dit boek toegespitst op verschillende leeftijdscategorieën. Of aan de inzet van de camera bij een spelproductie met beginnende of gevorderde amateurs. Denk ook aan de ondersteunende inzet van de camera bij een specifieke doelgroep, bijvoorbeeld gevangenen. Je kunt ook de camera gebruiken voor het realiseren van een professionele dramaproductie, uit te zenden door de (lokale) televisie. Zie ook de handboeken: Leren acteren, Leren acteren voor de camera van dezelfde auteur.

Alle verdere info treft u op:

www.uitgeverijpartout.nl

BOEK EEN BOEK
BIJ PARTOUT

© 2026